

Ласло Блашковић

КОЛЕБЉИВИ РОМАР

футуристима, дечјим песницима

Онај ветар долази ниоткуда. Нити усмераван
благословеном руком, нити инициран гњавежним лавезом.
Али, пошто разгони ситнеж из сазвежђа Јужног крста,
или примиче морепловцима закривљен Рт добре наде
(који непрестано развлаче црни, космички мрави),
по навици га, језичкој цркавици,
зовемо, срчано, јужним.

И док је разгоревао плам афричке шуме
(која се ширила као луда),
тај пролабични јужњак понео је са собом,
онако успут,
као запалу међу гвоздене зубе,
једва приметну сенку.
Готово семантички конкретног,
или хусерловски провидног,
бедног семена.

Не, није имао обичај да их грицка или лицка
већ је толико брбљао о томе,
да се у дну његових незауостављивих уста
испилио непознати заматак,
(с именом страним а нашим, рецимо,
Капетан Леши
што своју сенку јаше.
Као и стаклену гуску,

у којој можеш скончати,
као и у болничком чаршаву)
сићушан и неразумљив,
попут словца каквог заборављеног писма.

Јавнуло се ту, сасвим изненада и лукаво,
са ситним, поквареним зубићима,
као у Дунаву свисла, ножићем открита,
пиксла
ниоткуда –
никло, кло-кло.

Баш као што се у шкољци,
из зрнца бубрежног, распремајућег песка,
испретураног, као у каквој долини Суза,
(осетио сам то, гневни гад)
као из свакадашње суве дреновине,
цеди та
тешка, бисерна, срчана
кап.

И речени онеспокојавајући ветар,
који је *неуротисао* тако убедљиво
да су сви почели да га сматрају
малим ураганом,
магичном Шар, рене, планином,
рашивеним а колебљивим цунамијем
(тек би покоји уњкави метеоролог
видео *отийозади* млаца надуваног,
сенку међу несхватљивим сенима,
онима које правиш лизањем пустог језика),
кренуо је овамо, у
тај успандрцани олуј,
што кроз жилице кола,
попут тромога тромба,
према нашим убитачним
крајевима, е да
провери има ли ту лепе земље,
има ли ту живих људи,
оних који су у стању
да опипају своје лице.

И када се коначно напасао
(то је превазишло све његове напоре),
потпуно се разишао,
расуо по тлу
као ситна, небеска со.

Украј Дунава,
који је вазда нешто мутио,
испусти неосетни терет,
као овлажену екстрасистолу,
која је само ехо безначајне смрти,
што чучи негде на ивици
значања.

Већ прокљувела семен,
сопствена сен
што, преживевши у овом свету,
рађа само једну жртву,
једног убитачног потомка
(који ће јој раздерати и појести утробу,
свом својом пубертетском горчином,
силном стомачном киселином),

а, опет, умре ли млада,
лепог, изазовног леша,
тада ће много родити рода,
наћи свог помахниталог срчаног голуба,
оличеног у склиској, неухватљивој аритмији,
ухватити га за глатки,
крвожедни кур-е-дур,
та наречена, грбава семенка,

налети, у паду, на сунчев зрак
(што заиста само то, мартир, бејаше,
масонска клешта,
на којима сваки успаљени ученик
светлуца се, ликује)

који је, *зрак само*, одува са свог длана
као (лажни, симболички,
у сваком случају, означитељски
или *издајнички* пољубац),
цео целцати, згубидански целов.

У црној земљици,
радосно семе проклија
(што би се рекло: насазнатљиво, несхватљиво)
и истера из себе све сушто,
отвори свој чудни свет,
очекујући.

Тим путем прође лептир,
из баште лептира
у којој, на људски начин,
скапаваше:
као развлашћени претеча, Жак Ваше,
потпуно препуштен слатком животу
(унезвереној *разбрајалици*,
којој горски ветар језиком усковитланим маше),
чистом као пасуљчић клот,
какав је, уосталом, и видљиви свет,
дирнут Божанском, канибалском кашиком.

Капетан Леша, викао је Несазнатљиви,
у руци зноји му се скиптар
или је мистериозни Шиптар,
ловаран или хипстер,
лаковерна, грбава стрина
која се пали на лучке мачке.

Ту угледа биљку,
чије су се латице разјапиле,
као безуба чељуст дроњавог
ратног коња,

апиле своју ништавност,
Гуглову провидност,
безброј пута опевану,
помодну, умрежену
смрт.

Пошто заспао сам у врту,
са стазама које ишчезавају
пре но што примим их
у срце,
као артерију згрбљену крвљу,

светлима и
мраком што у сну светлуца.
На све стране,
попут разбаштињеног огледалца,
или девојачке среће
(о којој вреди нервозно расправљати,
до сутра).

И биљка виде лептира
са чијих је крила
кап росе свукла
онај фини, златни прах, прах
од којег се праве бурме за анђеле,
изобличене, убитачне аскурђеле,
што не знају за цурик,
нити су за вечне цурице.

Све би то ишло у реду
(већ се разгоревао хепиенд) а да,
на љубавни зов биљке,
лептир не одговори
одмахивањем ситне главе
која је надвладала пренапрегнуто,
невидово срце.

У чему беше кривица наших узлепршалих јунака?
Зашто их представљам, у најмању руку,
као Ромеа и Јулију фауне и флоре?

Лептир је свакога дана облетао
око голишаве биљке
која га је, чежњиво и без речи, привлачила,
превлачећи
преко свог херца кору.

Биљка је копнела,
као и лептир
што се био толико смањио
да га нико више није ни примећивао,
јер беше највише налик
светлосној играрији,
(мрачној гадарији)
сунчевој прашини.

И када је чежња постала безмерна глад,
мршави, природом изобличени, лептир
слети на суву, дебелу усну
биљке,
која га склопи
као када се прогута слатка, неразумна
реч.

Туда, међутим, прођоше
дечак и девојчица.
И дечко рече:

*Замисли, увела биљка месождерка!
Ошкуд овде?*

*Погледај, у њој је мали бисер!
Ошкуд њек он?, зачуди се и девојчица.*

Онда се загледаше у бисер
и видеше се као у огледалу.

Па рекоше једно другом:
*Понекад, сиварно,
можемо наћи сојствено лице
на местима о којима нисмо ни сањали.*

ПОСТОЈИ

Да ли пролазиш каткад
поред куће што стоји
на *кужној* страни парка,
оне која више не постоји?
Ма, мора да знаш ту кућу
с фасадом бледом као креч,

с дивљим голубовима
који се костреше у олуку,
и са равним кровом где,
с времена на време,
поседи један мали серафим,
кад пролазници почну да се

осмехују један другом,
не знајући разлог.

У тој је кући некад била
арбанаска посластичарница,
кроз коју се улазило у магазу
скривену магленим завесама
шећера у праху
које би ускомешала промаја.
Кажеш да ме сигурно варају очи,
барјаче мајеви, прпоше дангубе?

Уместо ње стоји неко друго *обличје*,
у којем се мућкају жагор и музика,
ту је сад кафе чија светлећа реклама
претрчава улазна врата,
као пас који јури свој сонетни реп.

Знам да је то сада тамо,
али то не значи да више нема
оне куће,
у чију је крајњу собу долазио
слатки мирис ваниле
и златног теста које пупи,
у којој си могао да слушаш
своје мало срце
како лаје за ретким, одоцнелим
аутобусима...

Вероватно сам рашниран,
поникао на баналној рибљој пијаци,
где у крвавим мехурима
можеш видети сопствено лице
како се у инфарктну парампарчад,
полулудо,
расипа, разобличава,
али то неће распремити моју слику
(придржавам је прстима).

Нећу да зађем у ту звонку кафаницу,
мада и она, под непцем, звучи скоро исто,
нећу да покушам поново,

јер не бих да акваријум с рибицама
(што сјаје се)
помешам с билијарским куглама
које лутају по чојаној згужвотини
да, уместо столице
у којој сам сањарио,
затекнем *једноруког Цека*
који монотоним гласом зивка,

или да ме, наместо јабуке која
доследно цвета на једној слици,
пресретне нешто туђе,
дебело и искривљено.

Смеј се, смеј,
нарочито светије овдашњи,
али не заборави ме,
кад једном покушаш да
пронађеш овај кафе,
па те, на истом месту,
дочекају затворена врата
извесне авионске компаније,
непознато лице лепе,
картонске стјуардесе,
која ти се, из излога,
непрестано смеје.